

*Jouw passie,
jouw pijn*

BOEK 2 IN DE WAANZINNIG VERLIEFD-SERIE

LYSE DU CHAMP

Jouw passie, jouw pijn

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lyse Du Champ

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave november 2022

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dank aan M. voor hoofdstuk 12

Hoofdstuk 1

ZOMER 1969

‘Nee, shit, Olof. Dit meen je niet!’ riep Ylva. ‘Dit méén je niet!’

Olof stond in de deuropening en keek haar meelevend aan. Krister keek van de een naar de ander. Dit was echt ongelooflijk.

Degene die het achtergrondkoor zou inzingen voor Ylva’s nieuwe single had net gebeld dat ze met griep op bed lag en Ylva barstte bijna in tranen uit.

‘Ik snap niet dat ze me zo laat zitten!’ zei ze. ‘Ze weet dat het nu of nooit is. Ik heb haar gisteren nog gesproken!’

‘Ze heeft geen griep, het is gewoon een onprofessionele bitch,’ zei Olof kwaad. ‘Ze lacht ons recht in ons gezicht uit. *No way* dat ze ziek is.’

‘Maar waarom dan in godsnaam?’ riep Ylva weer. ‘Wat is het probleem? We hebben alles doorgenomen, ze zei dat ze het zou doen en ze komt nu voor de derde keer niet opdaven. Ik begrijp het echt niet! Is dit niet gewoon contractbreuk?’

Krister zuchtte. Het enige dat ze nog moesten doen, was het inzingen van de *backing vocals*. Hun technicus zat klaar, zij zaten klaar en toen kregen ze dat telefoontje. Drama.

LYSE DU CHAMP

En ze hadden geen tijd meer om het te fixen, want alles moest er de dag erna uit. Ze konden het niet uitstellen en nu hadden ze een probleem.

Ylva ijsbeerde door de studio en wist zich geen houding te geven. Ze liep door naar de opnameruimte en Krister keek haar na.

Olof voelde zich zichtbaar ongelukkig. Maandenlang hadden ze naar de voltooiing van deze single toegewerkt. Krister en hij hadden het nummer samen geschreven. Dit zou haar grote doorbraak moeten worden en nu dit: de domper van de eeuw.

‘Oh shit, ze huilt,’ zei Olof plotseling, terwijl hij opstond.

‘Ja, dat zou ik ook doen als ik haar was,’ antwoordde Krister.

‘Ik ga even naar haar toe.’

‘Liefje,’ hoorde Krister hem zeggen, ‘ik weet dat je een ander beeld in je hoofd hebt, maar zing je eigen tweede stem. Ik snap heel goed dat je het anders wilt, maar het klinkt ook mooi als je het zelf doet.’

‘Nee!’ zei ze boos en verdrietig. ‘Ik wilde juist iemand anders erbij, want dat is zoveel spannender. Ik baal zo gigantisch. En we kunnen het nu niet meer goed krijgen!’

‘Ik weet het, lieverd, en ik zou alles doen om het te regelen, echt!’

Hij zag hoe Olof Ylva naar zich toetrok en over haar donkere, lange haar aaide. Ylva sloeg haar armen om hem heen en huilde.

Man, wat een ellende was dit!

Diep zuchtend keek hij naar de klok.

16.43.

Hopeloos.

Wie konden ze om dit tijdstip nog vinden voor zo’n klus?

Aurora zou die avond optreden. Nog drie uur voordat ze op moest. Bovendien was ze die dag de stad in met haar zus. Luna was vandaag naar Stockholm gekomen om een paar dagen met Aurora door te brengen en ze zouden de hele dag gaan shoppen.

Als ze hier zou zijn, zou ze het gekund hebben, daar was hij van overtuigd, maar ja...

Zou hij kijken of ze thuis was?

Hij sloop de *control room* uit en liep naar de receptie.

‘Oh please,’ zei hij hardop, terwijl hij naar de telefoon greep.

Vrijwel direct nam ze op. 'Met Aurora.'

'Hé, liefde.'

'Krister, hé! Mis je me nu al?' zei ze.

'Nou, eigenlijk wilde ik je vanmorgen al bellen terwijl je mijn deur dichtdeed, maar toen was je nog niet thuis...' zei hij, terwijl hij zich ervan bewust was dat zijn opmerking behoorlijk dicht bij de waarheid lag. 'Hé, Roor, luister,' ging hij door, 'ik weet dat je nu met Luna bent en dat je om acht uur moet optreden, maar we hebben een noodgeval in de studio. Degene die Ylva's *backing vocals* zou inzingen is voor de derde keer niet komen opdagen.'

'Dat meen je niet!' zei ze.

'Helaas wel, en Ylva is zo verdrietig,' zei hij. 'Ik wil het zo graag goed krijgen voor haar. We hebben geen tijd meer om iemand te zoeken. Alles moet er morgen uit. Wil je alsjeblieft helpen? Het gaat om één liedje en we hebben ongeveer twee uur de tijd, tot jij weg moet. Ik zorg ervoor dat je te eten krijgt en ik breng je vanavond weg.'

'Eh... wat wil je dan? Dat ik het inzing?'

'Ja, dat wil ik. Jij kan dat binnen die tijd en ik zorg voor de rest. Dus neem je spullen voor vanavond alvast mee. Als je kunt komen, bel ik nu een taxi...'

'Oké, ik kom eraan. We komen zo.'

Hij legde neer, belde een taxi en liep naar de opnameruimte waar Ylva en Olof nog steeds samen stonden te balen.

'Aurora komt zo,' zei hij.

Ylva keek op.

'Oh leuk,' zei ze, met rode ogen, 'dan kan ik haar ontmoeten.'

'Ja, dat kan, ja,' zei hij, 'maar ze komt voor je *backing track*. We hebben ruim twee uur de tijd en we gaan knallen.'

Ylva's ogen werden twee keer zo groot.

'Krister, het gaat om een heel koortje dat die zangeres zou doen... het is megaveel werk. Ik waardeer je actie enorm, maar we hebben geen tijd. Twee uur is niets!'

'Ylva, ik weet dat je me niet gelooft, maar echt, ze gaat dit fixen voor je. Ik weet het zeker. Als iemand dit snel kan, is zij het...'

Om kwart over vijf kwam Aurora samen met Luna de studio binnen.

Met z'n drieën stonden ze in de hal op haar te wachten. Hoewel het een ongelukkige omstandigheid was, trok Kristers lichaam zich daar helemaal niets van aan. Zijn hart sloeg direct over toen hij haar zag lopen in haar strakke witte jeans, een lichtblauw T-shirt en haar haren in een paardenstaart. Zodra ze hem zag, liep ze op een drafje naar hem toe.

Dit was de eerste keer dat Ylva en Olof haar zagen sinds Aurora en hij een relatie hadden, en ook Luna had hen nog niet als een stel gezien.

Zijn hart explodeerde van blijdschap en trots toen ze hem omhelsde en kustte.

Ze wilde doorlopen om Olof en Ylva gedag te zeggen, maar hij kon het niet nalaten haar aan haar middel terug te trekken en haar nogmaals te kussen. Vervolgens liep ze grinnikend door.

'Hi Aurora,' zei Ylva, terwijl ze haar hand uitstak. 'Leuk je weer te ontmoeten. Dat is een tijdje geleden, hè?'

Aurora knikte. 'Ja, ruim een jaar, denk ik?'

'Dat zou zomaar kunnen,' antwoordde Ylva. 'En wat fijn dat je wilt helpen. Ik weet werkelijk niet of je iets kunt betekenen, want we hebben zo weinig tijd, maar ik waardeer je komst enorm.'

'Krister vertelde me dat er iets mis is gegaan waardoor je geen *backing vocals* hebt?' vroeg Aurora, terwijl ze tussendoor Olof de hand schudde.

'Ja, die bitch is niet komen opdagen, voor de derde keer al, en ik snap er helemaal niets van,' zei Ylva, 'en nu hebben we niets terwijl we zo hard hebben gewerkt. Ik vind het zó erg.'

Krister zag dat ze alweer tranen in haar ogen had.

'Aww, wat klote,' zei Aurora, terwijl ze haar hand op Ylva's schouder legde. 'Ik ga echt mijn best doen. Ik ben snel met tweede stemmen, maar ik weet natuurlijk niet of je het mooi genoeg vindt om te gebruiken...'

Vervolgens liepen ze met z'n allen naar de *control room*.

'Nou, laat maar horen,' zei Aurora.

Olof zette de muziek aan.

Aurora luisterde aandachtig en toen ze Ylva's stem hoorde, brak er een enorme glimlach door op haar gezicht. 'Heel mooi!' zei ze zachtjes.

Krister keek naar Ylva, die verrast naar hem keek en vervolgens naar Aurora.

'Dank je,' zei ze.

'Ja, ik meen het,' zei Aurora. 'Zo diep en krachtig. Super gaaf!'

Ze keken allemaal naar Aurora, die haar best deed het nummer zo goed mogelijk in zich op te nemen.

'Wat wil je voor iets?' vroeg ze aan Ylva, toen het was afgelopen. 'Wil je het klein houden of mag het uitbundig?'

Ylva zuchtte. 'Nou, dat weet ik dus niet, want het was de bedoeling dat zij dat hele proces zou overzien. Ik kan meedenken, maar ik ben nog steeds niet helemaal hersteld van dit bericht en ik heb ook aardig wat tijd verspild door te gaan staan janken.'

'Oh, nou, dat begrijp ik wel,' zei Aurora, terwijl ze opstond. 'Ik zou ook gaan janken in zo'n geval.' Vervolgens liep ze naar de opnameruimte en pakte ze een koptelefoon. 'Kun je het nogmaals laten horen?'

Ze keken toe hoe Aurora met koptelefoon door de opnameruimte liep, zo ver als het snoer het toeliet. Krister zag de energie in haar toenemen. Ze had haar ogen dicht, liep heen en weer en luisterde intensief.

'Nog een keer, graag,' zei ze.

Olof deed wat hem gevraagd werd.

Nadat ze het drie keer had gehoord, ging ze achter een microfoon staan.

Toen ze voor de vierde keer luisterde, zong ze bij het refrein een tweede stem.

Ylva keek op, blij verrast. 'Eh, oké. Hoe kent ze de tekst nu al?'

Krister keek haar aan. 'Tja... een goed geheugen, denk ik?'

'Ze heeft het nummer niet bij jou thuis gehoord?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik ben op het moment juist voor haar bezig. We werken aan háár nieuwe plaat.'

‘Hmm,’ zei ze, ‘indrukwekkend.’ Ylva keek iets minder bezorgd. ‘Eigenlijk vind ik dit al behoorlijk goed,’ zei ze, terwijl ze Olof aankeek. ‘Neem je wel op? Want ik wil alles hebben wat ze doet. Dadelijk gaat er weer iets mis en hebben we alsnog niets.’

Olof knikte. ‘Ja, dat doe ik. Ik heb alles.’

Door de glazen wand die de controlekamer van de opnameruimte scheidde, staarden ze naar Aurora, die bijna niet stil kon staan achter de microfoon. Hij herkende het van de vorige keer dat hij samen met haar in de studio had gewerkt. De hoeveelheid adrenaline en energie die ze dan opbouwde, zorgde ervoor dat ze moest bewegen. Hij vond het zo grappig om te zien. Ze stond te wiebelen en te hupsen.

Toen het tweede refrein aanbrak, liet Aurora iets anders horen.

Ylva keek Krister weer aan, met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Huh? Dit is wat anders? Hoe komt ze daar nou weer aan?’

Krister keek terug en voelde zich waanzinnig trots. Zelf was hij altijd al overtuigd geweest van haar talent, maar het gaf hem een enorme kick om te zien hoe zijn beste vriendin nu omvergeblazen werd.

Bij het derde refrein had Aurora weer iets nieuws.

‘*What the fuck!*’ riep Ylva, terwijl haar mond zowat open viel.

Hij lachte hardop. ‘Ik zei toch dat het absurd is?’

Luna, die rustig naar haar zusje had staan kijken, stapte naar voren en keek van de een naar de ander.

‘Ik heb er dus totaal geen verstand van, hè,’ zei ze, ‘maar dit is wat ze altijd doet, bij ieder liedje dat ze hoort. Wat is er precies zo bijzonder aan?’

Ylva en Olof keken elkaar aan en wendden zich naar Luna.

‘Het tempo!’ zeiden ze in koor, waar iedereen vervolgens om moest lachen.

‘Eerlijk is eerlijk,’ zei Olof, ‘het is inderdaad niet normaal hoe snel ze dit eruit spuugt.’

Vanaf de andere kant van de glazen wand keek Aurora ze aan. Toen het nummer was afgelopen, begon ze te praten.

‘Deze drie kun je ook combineren,’ zei ze, ‘want het past allemaal in elkaar. Daarom dacht ik, ik doe drie verschillende dingen.’

‘Weet je nog wat je gezongen hebt, dan?’ vroeg Olof. ‘We hebben het opgenomen, hoor, maar weet je het nog?’

Aurora keek hem verbaasd aan.

‘Ja, natuurlijk!’ zei ze, terwijl ze haar wenkbrauwen hoog optrok. ‘Maar de vraag is eigenlijk, hoe heftig wil je het hebben, Ylva? Als je ze alledrie door elkaar wilt, wordt het misschien heel veel. Maar je kunt natuurlijk ook een soort opbouw laten horen. Dat je eerst één stem toevoegt en dan twee of drie. Maar het is ook spannend als je Krister iets laat zingen. Dat is ook weer een ander geluid en...’

Olof begon te lachen en Krister grinnikte ook.

‘Wat is er?’ vroeg Aurora serieus, terwijl ze haar handen liet zakken.

‘Het is echt ongelooflijk, dit,’ mompelde Ylva.

Krister gniffelde. Het was duidelijk dat ze net zo *starstruck* waren als hij door de hoeveelheid ideeën die ze lanceerde.

‘Het is maar een suggestie, hè,’ zei Aurora, die scheen te denken dat ze het niet goed deed. ‘Als je het niets vindt, moet je het niet doen, hoor.’

‘Nee, Aurora, ik vind het fantastisch,’ zei Ylva snel. ‘Ik moest alleen lachen omdat je zesduizend ideeën binnen een seconde door de ruimte slingert.’

Olof knikte. ‘Eh, vertel even: hoe zie je dat voor je met die opbouw? Want dat vind ik wel interessant.’

Aurora keek hem aan, begon druk te praten over allemaal verschillende stemmen en speelde tegelijkertijd met het snoer van haar koptelefoon. Aan het eind van haar relaas, toen ze met rode wangen stond te gebaren, ratelde ze: ‘Dan knalt het eruit, echt. Vooral bij ‘I want to be with you baby, come and please hold me tight’. De ‘be’, op de hoogste noot, kan er dan uit vliëgen. Ik haal dat wel en dan heb je in totaal twee octaven en dus nog drie tussenstemmen, zeg maar.’

‘Allemachtig!’ lachte Olof. Hij keek Krister aan. ‘Wat heb je nou toch voor een fenomeen opgeduikeld?’

Krister keek van Olof naar Aurora. Wat een schatje was ze! Hij smolt weg waar hij stond. ‘Ja, eh, ik heb er niets aan bijgedragen.

Dit is háár talent,' zei hij. 'Jullie hebben gewoon nooit goed genoeg geluisterd.'

'Ik heb die platen niet,' zei Olof.

'Nee, precies en daar ga je al fout,' zei Krister. 'Die had je namelijk direct moeten kopen, want zo goed is ze dus.'

'Ik ben meer dan honderd procent overtuigd,' zei Olof, voordat hij zich tot Ylva wendde. 'Hé, wil je dat proberen? Het is een soort *wall of sound*, eigenlijk, wat ze heeft uitgelegd. Vind je het wat?'

'Ja, absoluut!' antwoordde ze. 'Het zijn fantastische ideeën en wat een *drive*!'

'Oooh yeah,' liet Luna van zich horen.

Ylva draaide zich naar haar om. 'Is ze altijd zo?'

'Ja zeker! Van baby af aan was ze aanwezig,' antwoordde Luna. 'We schelen vier jaar, dus ik was het me allemaal redelijk bewust toen ze geboren werd. Maar het was ook direct duidelijk dat ze er was...'

'Dat klinkt niet per se heel positief?' vroeg Krister, die even niet wist hoe hij dit moest opvatten.

Luna keek hem aan. 'Nou ja, ja en nee. Kijk, ik was vier en ik wilde mijn ouders graag voor mezelf en Aurora was niet echt een baby die je even ergens neerlegde. En dat bleef. Als ze niet zelf kon bepalen wat ze wilde, dan moest je je bergen. Zodra je haar in haar vrijheid beperkte, kreeg je een driftbui tot het over was. Ze was echt heftig!'

'Wat deed ze dan?' vroeg hij.

'Gillen en tieren!' zei Luna. 'Als je haar in de box zette, ging ze helemaal uit haar dak. Als we ergens heen gingen en ze in de wagen moest, omdat ze nogal ondernemend was en mijn ouders bang waren dat we haar kwijtraakten, bleef ze net zo lang doorgaan tot ze het opgaven.'

Ylva grinnikte. 'Een sterke wil, dus.'

'Ja, precies,' zei Luna. 'Nu ze ouder is, kan ze die in goede banen leiden. Dus in de loop van de tijd werd onze band hecht en nu heb ik vaak bewondering voor haar. Het lijkt me best wat om als tiener tegen al die ego's op te boxen, want ik hóór wel eens verhalen...'

'Ja, ik ben erg blij dat ik haar vader niet ben,' zei Krister, 'om meerdere redenen trouwens...'

Luna, Olof en Ylva schoten in de lach.

'Sorry,' zei hij tegen Luna, 'die was eruit voor ik er erg in had.'

'No worries, ik snap dat jullie seks hebben,' antwoordde ze lachend. 'Ik heb het een en ander aan updates gekregen...'

'Wat dan?' vroeg hij, terwijl hij zich onmiddellijk ongemakkelijk voelde.

Ylva lachte hard. 'Daar moet je aan wennen, Krister,' zei ze. 'Vrouwen bespreken dat soort dingen. Dus doe je uiterste best, zou ik zeggen.'

'Goediedag,' zei hij grinnikend. 'Goed dat je het zegt. Mag ik weleens aan de bak!'

'Ik zou me niet al te veel zorgen maken over je prestaties,' grapt Luna.

Hij schoot in de lach, maar was blij dat Aurora dat klaarblijkelijk had laten weten.

Terwijl ze stonden te praten en te lachen, kwam Aurora plotseling de *control room* in. 'Ik dacht dat we haast hadden?'

'Ja, dat hebben we ook, maar Krister wilde iets vertellen over jullie seksleven,' zei Ylva met een knipoog.

Krister sprong op. 'Heks! Wat zeg je nou weer? Luna begon erover, niet ik!'

Aurora keek hem met grote ogen aan en werd direct rood.

'Na een opmerking van jou, hè, gast,' zei Luna.

'Waar gaat dit over?' vroeg Aurora enigszins benauwd.

'Nergens over,' zei Luna. 'Krister zei alleen maar dat hij blij is dat hij je vader niet is.'

Aurora keek hem schuin aan, serieus en... enigszins geïrriteerd?

'Ja, eh, hoor eens,' zei hij. 'Kun je wel zo naar me kijken, maar ik ben niet naar mijn zus uit de school geklapt over onze bedgeheimen...'

Ze wendde haar blik naar Luna. 'Wat heb je gezegd?' vroeg ze met haar armen over elkaar.

'Niets!' riep Luna. 'Rustig. Alleen dat ik begrijp dat jullie seks hebben, ja. Duh!'

'Eh, oh, oké, maar niet hoe goed, en zo?' vroeg Aurora serieus.

Iedereen barstte in lachen uit, behalve zij.

‘Nee, dat heb jij zojuist geregeld,’ zei Krister die naar haar toe liep en zijn arm om haar schouder heen legde. Nu ze het doorhad, schoot ze ook in de lach. Ze liet zich tegen hem aantrekken, trok een grimas en ontspande weer.

‘Kom,’ zei hij vervolgens, ‘ga jij nou even terug naar je hok en vertel ons over die climax... in *I Want To Be With You Baby*, dus, hè...’ Grinnikend keek hij achterom.

Ylva knipoogde opnieuw.

‘Ik ga ook daarheen, Olof,’ zei ze. ‘Neem jij maar op. Alles graag. Oké?’

‘*At your service*, lieverd,’ zei hij. ‘Ik ben ontzettend blij dat het nog goedkomt, want daar ziet het wel naar uit.’

Achter elkaar liepen ze naar de opnameruimte.

‘Oké,’ zei Ylva. ‘Laat me nog een keer precies horen wat ik moet doen, want het ging wel héél snel allemaal.’

Aurora keek haar aan. ‘Nou, jij bepaalt, natuurlijk, maar dit is mijn suggestie...’ zei ze, waarna ze de ene na de andere stem voorzong en zichzelf begeleidde op de piano.

Hij liep naar haar toe en kon het gewoon niet nalaten haar aan te raken. Als een echte pro stond ze hier zowat een heel koor te arrangeren. Hij liet zijn hand om haar middel glijden en trok haar naar zich toe voor een kus.

‘Ja, heel *sweet*,’ zei ze grinnikend. ‘Ik vind jou ook lief, maar weet je wat je moet zingen?’

Hij schoot in de lach. ‘Ja, baas,’ zei hij.

‘Goed, ik tel af en dan gaan we, goed?’

Ze keken elkaar aan.

‘Drie, twee, één, *go!*’

I want to be with you baby, come and please hold me tight

Let me tell you I love you and that all will be right

I want to be with you baby, come and stay for the night

Ignore the one that's in between us...

Hij wist niet wat hij hoorde en hij zag Ylva verbaasd naar hem kijken.

‘Dit is waanzin,’ zei ze. ‘Mijn hemel, wat fantastisch!’

Aurora keek op. ‘Ja? Vind je het wat?’

'Ik vind het geweldig,' zei Ylva, terwijl ze zich naar haar toe boog voor een knuffel. 'Dank je wel!'

'Graag gedaan,' zei ze, blozend. 'Nu moeten we het er alleen nog even echt in knallen, dan zijn we klaar. Oh, en nog iets...'

Krister en Ylva keken haar aan.

'Wie heeft deze tekst eigenlijk geschreven?' vroeg ze, met een uitdagende blik zijn kant op.

Krister grinnikte.

'Eh,' zei hij, 'laat ik dat nou vergeten zijn...'

'Ja, maar natúúrlijk,' zei ze, knipogend.

Hoofdstuk 2

Krister vond het zo langzamerhand vervelend worden dat Aurora en hij zo weinig vrije tijd hadden. De zomer was altijd de drukste periode met de openluchtconcerten in de parken. Iedere artiest trad op alsof z'n leven ervan afhing en zodoende kwam je ook menig collega tegen. Zij waren echter nooit, echt geen enkele keer, in dezelfde stad en het begon ze behoorlijk te irriteren. Dagen of nachten samen waren een unicum.

Ondertussen kwam de verliefdheid als stoom uit Kristers oren. Aurora wist precies hoe ze hem moest aankijken om duidelijk te maken dat ze nog een keer “een retourtje naar de maan” wilde, zoals ze het noemde. Met een glimlach dacht hij terug aan de keer dat ze hem wakker had gemaakt, midden in de nacht, door *Fly Me To The Moon* te zingen van Sinatra. Ze had kaarsjes aan gedaan door de hele slaapkamer en zodra hij zijn ogen opendeed, had ze haar T-shirt uitgetrokken om hem uitzicht te geven op de mooiste borsten die hij kende. Het had niet heel lang geduurd voordat hij zin had...

Na enige tijd was ze zelfs zo ver dat ze een keer *all the way* wilde gaan, omdat hij haar had verteld dat het niet normaal was om daar pijn bij te hebben.

Zonder haar te willen overhalen, had hij laten voelen hoe zeer haar hele lichaam aangaf dat ze er opgewonden genoeg voor was en toen haar nieuwsgierigheid gewekt was, wilde ze het proberen. Voorzichtig waren ze één geworden en het feit dat ze voor het eerst geen pijn had, was een ware openbaring voor haar. Na afloop huilde ze omdat het al die tijd daarvoor zo ellendig was geweest. De rest van de avond had ze op zijn schoot gelegen.

Ze keken tv op de bank, zij met haar hoofd op zijn benen, en zodra hij anders ging zitten of zijn hand niet over haar lichaam of haren liet dwalen om haar te kroelen, keek ze op. 'Niet stoppen.'

Na een tijdje werd het een spel en vergeleek hij haar met een spinnende kat.

Hij kon zich met geen mogelijkheid herinneren dat hij zich ooit weleens zo verliefd had gevoeld. Een aantal keer had hij een relatie gehad, waarvan hij zich nog het meest verbonden had gevoeld met Malin, maar dit met Aurora was volkomen anders. Haar passie was uitgebreideld en ze was intens, diepgaand en verslavend.

Toen ze eindelijk een paar dagen tegelijkertijd vrij waren, wilden ze die doorbrengen in het zomerhuisje van zijn ouders. Ze hadden besloten met de auto te gaan en hij had de bagage in de achterbak gedaan. 'Zo, *let's go!*' zei hij.

Na te hebben geluncht, halverwege de route, wisselden ze en reed Aurora verder. Op z'n gemak nam hij de bandjes door die hij had liggen sinds hij een cassettedeck in zijn auto had laten installeren, en uiteindelijk koos hij voor Creedence Clearwater Revival.

Toen het liedje *Suzie Q* begon, deed hij even zijn ogen dicht.

'Man! Deze band,' zei hij. 'Ik hoop dat ik ooit iets kan schrijven wat deze muziek evenaart.' Hij legde zijn hand op haar been en aaide even over de stof van haar jurk. '*Well say that you'll be mine, baby, all the time,*' zong hij mee. Hij deed zijn ogen open en keek naar haar. 'Klinkt als een goed idee?' vroeg hij, terwijl hij haar van top tot teen bekeek.

Ze droeg een getailleerde, zachtroze jurk met korte pofmouwjtjes. Hij kwam tot net boven haar knieën en matchte

perfect met de schoenen die ze droeg. Zoals gewoonlijk zag ze er leuk uit.

‘Eh...’ begon ze haar antwoord, met haar blik op de weg, ‘ik weet het niet.’

Hij grinnikte, maar realiseerde zich toen dat ze tamelijk serieus klonk.

Het was lastig te zien hoe ze keek, met haar grote zonnebril op.

Hij ging rechtop zitten en zocht haar blik. ‘Geen goed idee?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Volgens mij word ik morgen ongesteld.’

Nee. Dit ging ze niet menen!

En hoe lullig hij het ook van zichzelf vond, omdat het voor haar nou eenmaal vervelender was dan voor hem, voelde hij aan alles dat zijn gezicht betrok naar standje chagrijnig. Wat een teleurstelling was dit. Hij wist zowaar niet wat hij moest zeggen.

Vanaf de zijkant keek ze hem aan. ‘Ja, sorry. Ik had er even geen rekening mee gehouden.’

Er was echt maar één ding dat hij fatsoenlijkerwijs kon zeggen, dus vermande hij zich. ‘Het geeft niet.’

Zag hij haar nou glimlachen? Hij keek nogmaals goed. ‘Je zit me toch niet in de maling te nemen, hè, Aurora Bloodflower?’

Ze barstte in lachen uit. ‘Die kop van jou! Alsof je een vijfjarige bent die erachter komt dat de kerstcadeautjes op zijn.’

Hij schoot ook in de lach. ‘Zo voelde ik me ook! Dit flik je me niet meer, Bitchflower. *There’s a fine line between humour and cruelty and you just crossed it!*’

‘Oh, schatje, toch,’ lachte ze hem nog steeds met volle overgave uit. ‘Was een goeie, hè?’

‘Nee, dit was geen goeie en ik ga ‘m je grenzeloos betaald zetten,’ antwoordde hij, terwijl hij het wel kon waarderen dat ze hem zo tuk had.

Ze keek opzij en woelde even kort door zijn haar. ‘Naw, lieverd, al had ik twaalf maanden de pil moeten doorslikken, echt hoor!’

‘Ik wist niet dat je zo wreed kon zijn,’ zei hij, terwijl hij zijn hand over haar jurk liet aaien. ‘Ik schrik er gewoon van.’ Plotseling veerde hij op. ‘Je moet deze afslag trouwens hebben! Shit!’

‘Hier? Deze?’